

HE 106/2009

Asekeräilijät tekevät arvokasta työtä taltioimalla historiaa ja kulttuuria. Julkisten museoiden on mahdotonta yksinään tehdä tätä työtä. Usein yksityisistä kokoelmista tulee laajetessaan museoita niin meillä kuin muuallakin. Euroopan ampuma-asedirektiivistä asekeräily on suljettu pois. Mikäli asekeräilijät sisällytetään ampuma-aselain piiriin, se on tehtävä mahdollisimman joustavasti kulttuurihistoriallinen työ huomioon ottaen. Asekeräilijät ovat jo nykyisen lainsäädännön mukaan hyvin tarkkaan tarkistettuja ja valvottuja henkilöitä. Asekeräilyssä tulee mahdollistaa kaikkien esineiden keräily. Asehistoria ei lopu "nykyaikaisiin" aseisiin vaan se tulee jatkumaan tulevaisuuteen.

HE 106/2009

Asekeräilijät tekevät paljon yhteistyötä mm. Sotamuseon ja Puolustusvoimien kanssa.

Sotilasaseita kerätään selvästi eniten.

HE 106/2009

Asekeräilijöiden joukossa on paljon myös aktiivisia reserviläisiä, joten yhteistyö reserviläisjärjestöjen kanssa on luonnollista.

Keräilyaseilla ampuminen tulee olla mahdollista myös reserviläisjärjestöissä tapahtuvan perinneaseammuntojen takia.

HE 106/2009

Veteraanien perintö on säilytettävä
jälkipolville.

Aselain tulee olla järkevä ja kohtuullinen
siten, että esineet voivat siirtyä sukupolvilta
toiselle.

Aseiden lukumäärä ei sinänsä ole ongelma,
aselain tulee mahdollistaa niiden
säilyttäminen luvallisina.

Liian kireä aselaki vain lisää luvattomien
aseiden määrää.

HE 106/2009

Samoin deaktivointisäädökset
tulee säilyttää kohtuullisina, jotta
aseet eivät siirry luvattomiksi.

Lupien määräaikaisuus ja keräily
eivät sovi yhteen.